

Tam, kde se silnice mění v cestu a cesta v pěšinu, tam, kde v lesním stínu i pěšina mizí, leží mýtina zvaná U sedmi skal. A právě tam náš příběh začíná...

V poslední vesnici, v posledním stavení žil Kuba se svou maminkou. Kuba byl v lese jako doma. Odvážil se i tam, kam se ostatní báli. Na mýtinu U sedmi skal, ukrytou v nejhlubším lese, chodíval skoro každý den.

Jednou v podvečer se však na mýtině dělo něco podivného. Pod sedmou skálou, které se odedávna říkalo Babí hněv, šeredná babice míchala v kotlíku nad ohništěm jakousi břečku. Páchlo to kolem na sto honů.

Kuba se schoval za hustým křovím, aby zaslechl, co si to bába pro sebe mumlá.

„NA PSÍ STŘEVA
HADÍ PLÍCE,
AŽ JE Z BÁBY KRASAVICE.“

Nejspíš chtěla čarovat, ale vůbec se jí to nedařilo. Jen trochu břečky z kotlíku vystříklo, bába však zůstala šeredná jako dřív.

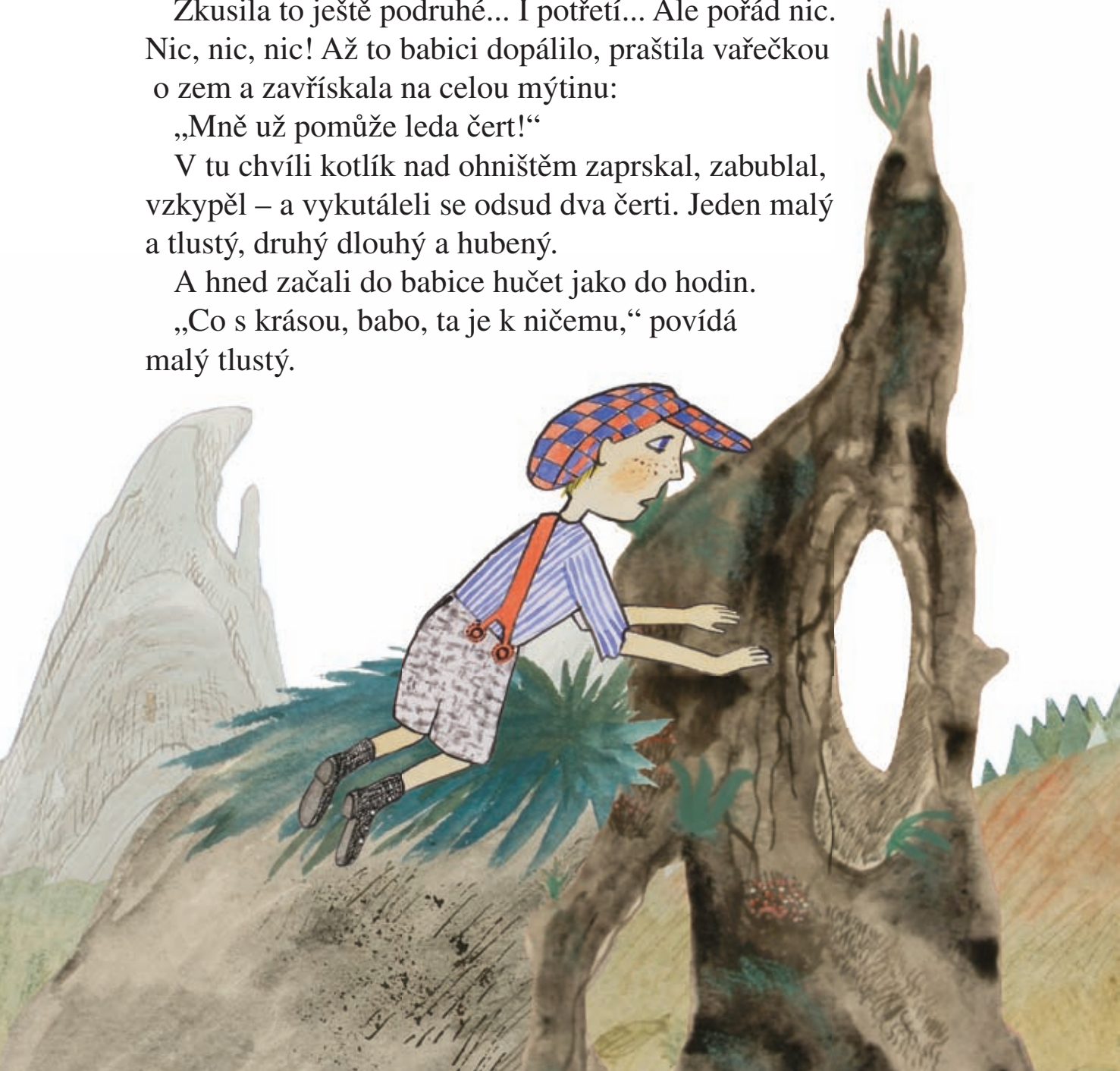
Zkusila to ještě podruhé... I potřetí... Ale pořád nic. Nic, nic, nic! Až to babici dopálilo, praštila vařečkou o zem a zavřískala na celou mýtinu:

„Mně už pomůže leda čert!“

V tu chvíli kotlík nad ohništěm zaprskal, zabublal, vzkypěl – a vykutáleli se odsud dva čerti. Jeden malý a tlustý, druhý dlouhý a hubený.

A hned začali do babice hučet jako do hodin.

„Co s krásou, babo, ta je k ničemu,“ povídá malý tlustý.

„Zato zlaťákům se klaní celý svět!“ dodal hubeňour, a na ukázkou jeden čertovský zlaťák vytáhl z rukávu.

Babice po něm hned chňapla, ale čert ucukl.

„Pomalů, babo, neplaš se. Když nám pomůžeš, dostaneš takových zlaťáků plný ranec! Pak už ti krása chybět nebude.“

Přemlouvat ji nemuseli, byla hned pro.

„Co mám za to, páni čerti, pro vás udělat?“ zeptala se nedočkavě.

„Nic moc. Jen si tady s bráchou chceme zahrát kuželky a ty nám je, babo, budeš shánět.“

„Jaké kuželky?“ nechápala babice.

„Žádné obyčejné, to se rozumí. Musí to být kuželky podle

našeho gusta! A za každou z nich dostaneš zlaťák,“ řekl tlustý čert a pekelně se zachechtal.

Víc už Kuba v houští nezaslechl, protože ti tři dali hlavy dohromady a radili se spolu šeptem.

Až za chvíli se babice ozvala nahlas:

„Kdy mi dáte ty tři věci, co jste mi slíbili?“

„Třeba hned,“ řekli čerti.

A v tu ránu měla bába na sobě černý kabát až na paty, v jedné ruce ratolítku a v druhé píšťalku.

Ale pořád jí to bylo málo: „A taky potřebuju pomocníka! Ve svých letech už nemůžu běhat po lese a honit pocestné. A když potom zkamení, ani bych je sama neunesla.“

„I pomocník bude,“ slíbili čerti. „Stačí, babo, když zatřeseš kouzelným kabátem!“

Bába to udělala a zpod lemu jejího kabátu vykoukl malý lesní skřítek.

„Nějaký neduživý raráš,“ broukla bába zklamaně.

Čerty však už to věčné sekýrování přestalo bavit.

„Asi jsi, babo, málo zatřásla kabátem!“ zavolali jen tak přes rameno a zmizeli zpátky v kotlíku.

Kuba se smíchy neudržel a suché větvičky v křoví zapraskaly.

Bába měla uši jako rys.

„Jdi, raráši, a pořádně prohledej okolí. Něco se mi nezdá.“

A raráš poslechl.

Kubu rázem přešel smích a hrůzou ani nedýchal.

Co bude dál?

Když raráš Kubu konečně našel, kluk si položil prst na pusu a očima skřítky prosil, aby ho neprozradil.

Babice však už byla celá netrpělivá:

„Proč ti to, raráši, tak dlouho trvá? Snad tam někoho neschovááš?“ A šla se sama přesvědčit.

„Radši uteč,“ špitl raráš do křoví. Chvilí počkal, a pak jasným hláskem zavolal: „Nikdo tu není!“

Vlastně měl pravdu. Než se babice dobelhala ke křoví, Kuba byl už dávno pryč. Zato po něm zůstaly v mokré trávě šlápoty a bába hned věděla své.

„Podvedl jsi mě, ty skrčku! Ale já ti to spočítám!“

Rozehnala se po skřítkovi, přitom jí však vyklouzla čertovská písťalka. Raráš ji honem zvedl a dal se na útěk.

„U všech rohatých, vrať mi mou písťalku!“ vřeštěla za ním bába jako smyslů zbavená.

„Vrátím, ale nejdřív si mě musíš chytit!“ smál se raráš.

